

سینمای جهان

پالین کیل؛ حرفه: منتقد

تارانتینو «منتقد فیلم» را جلوی دوربین می‌برد

پالین کیل سوژه تازه‌ترین فیلم تارانتینو؛ این مهم‌ترین و جذاب‌ترین خیر سینمایی روزهای اخیر است؛ به‌مراتب جذاب‌تر و هیجان‌انگیزتر از مراسم اسکار که ملال‌آور و قابل پیش‌بینی بود. فیلمنامه «منتقد فیلم» آخرین فیلم به کارگردانی کونتینن تارانتینو در حال آماده‌سازی است و قرار است پاییز امسال مقابل دوربین برود. به‌گزارش هالیوود ریپورتر، تارانتینو که در ۳دهه گذشته فیلم‌های مهمی از جمله «پالپ فیکشن» و «روزی روزگاری در هالیوود» را ساخته براساس اعلام منابع خبری در حال نگارش فیلمنامه آخرین فیلمش با عنوان «منتقد فیلم» است که برای ساخت در پاییز سال جاری در نظر گرفته شده است.

با احترام به پالین کیل

هنوز جزئیاتی از داستان این فیلمنامه منتشر نشده اما گفته می‌شود داستان آن در حال و هوای اواخر دهه ۱۹۷۰ در لس‌آنجلس با یک زن نقش اصلی در مرکز آن روایت می‌شود. این امکان وجود دارد که داستان فیلم درباره پالین کیل، یکی از تأثیرگذارترین منتقدان سینما در تمام دوران متمرکز شود. کیل که در سال ۲۰۰۱ درگذشت، نه‌تنها یک منتقد، بلکه یک مقاله‌نویس و رمان‌نویس بود و به‌خاطر دعواهای خصمانه‌اش با تدوینگران و همچنین فیلمسازان شهرت داشت. در اواخر دهه ۱۹۷۰، مدت کوتاهی را به‌عنوان مشاور برای کمپانی پارامونت کار می‌کرد-سستی که او به پیشنهاد وارن بیטי پذیرفت. به‌نظر می‌رسد زمان فعالیت او در کمپانی پارامونت با پالین کیل قائل است و همین، احتمال اینکه او سوژه فیلمش باشد را بیشتر می‌کند. کیل به نوشتن نقدهای کتبا به‌امیز، نیش‌دار، بسیار مطلق‌گرا و صریح مشهور بود و اغلب نظراتی متفاوت با همکارانش داشت. او را تأثیرگذارترین منتقد آمریکایی فیلم در دوره خودش می‌دانند که تأثیرگذاری بزرگی روی منتقدانی چون آرموند وایت، راجر ایبرت و آون گلبرگ‌من داشت. این پروژه هنوز هیچ استودیویی ندارد و به‌گفته منابع، ممکن است در اوایل این هفته در اختیار استودیوها یا خریداران قرار گیرد.

یکی از پیشنهادها می‌تواند سونی باشد که تارانتینو رابطه تنگاتنگی با رئیس آن تام راثمن دارد. سونی «روزی روزگاری در هالیوود» را توزیع کرد و همچنین قراردادی منحصربه‌فرد به او داد که در آن کپی‌رایت فیلم به مرور زمان به تارانتینو بازمی‌گردد. «روزی روزگاری در هالیوود» نیز پس از نامزدی در ۱۰رشته، ۲جایزه اسکار را از آن خود کرد و بیش از ۳۷۷میلیون دلار در سراسر جهان فروخت.

ضدنگره مولف

پالین کیسل به‌عنوان منتقدی که مخالف نگره مولف بود، شهرت داشت. منازعات قلمی کیل و اندرو سارویس یکی از فصل‌های جذاب تحلیل و تئوری فیلم در دهه‌های ۶۰ و ۷۰میلادی است. پالین کیل، مشهورترین منتقد زن آمریکایی بود که سال‌ها نقدهایش در مجله نیویورکر چاپ می‌شد. کیل را می‌توان منتقدی جسور و سازش‌ناپذیر توصیف کرد. او ابایی نداشته که از ۲۰۰۱ ده‌سده فضایی کوپریک خرده بگیرد یا لرنس کریستیان دیوید لین را یا خاک یکسان کند؛ اصلا هم ترسی نداشت که از فیلم‌های بیلی وایلدر بد بگوید؛ در عوض از جوان‌هایی مثل جان کاساوتیس با مارتین اسکورسیزی دفاع کند و به جز «گریز» تمامی فیلم‌های سام پکینیا یا راستاستاین کند و «پیش از انقلاب» برناردو برتولوچی را بیستابد و یان به تحصین «مش» ساخته رابرت آلتمن بشکاید. بل شریدر منتقد، کارگردان و فیلمنامه‌نویس مشهور سینمایی جهان درباره پالین کیل و میزان تأثیرگذاراش در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ کتاب «شریدر به روایت شریدر» (ترجمه مازار اسلامی) می‌گوید: «چیزی که حالا مردم توجه نمی‌شوند این است که در اواخر دهه ۶۰ نقد شکنی از یک جنبش بود. جامعه قصد داشت تا در همه سطوح متحول شود و ما باید حاملی پیام‌های گدار و آن رنه می بودیم. ما باید به سنگرها پناه می بردیم و نقد فیلم کنتشی انقلابی بود. پس ما دربارہ زمانی صحت می‌کنیم که نقد فیلم لحنی پروتستانی داشت. ما همه علیه منتقدان قدیمی محافظه‌کاری شوریدیم که به جای آنکه درگیر فیلم بشوند بر صندلی قضاوت جلوس می کردند. به همین دلیل بود که پالین کیل یقیندر تأثیرگذار بود. او منتقدی پولویلیست بود؛ مشتاق تغییر در کرد و در یافت توده‌ها. علاقه‌مند به آموزش مردم بود و می‌خواست مردم به سینماها بروند و فیلم‌های درست را ببینند. با استفاده از آذانه‌ای که او از اول شخص جمع می کرد، خواننده را با خود متقاعد می ساخت و این روش به نوعی تحمیل خود بر خواننده بود. پالین از ما منتقدان سینما می‌خواست که همچون تماشاکر مستقیما در تجربه یک فیلم مشارکت کنیم و اینکه چگونه فیلم را درک می‌کنیم به همان اندازه واجد اعتبار است که کیفیت‌های ذاتی و درون متن معتبرند.

انیمیشن‌های ایرانی ناجیان گیشه

مدیران سینما باید توجه به انیمیشن را جدی بگیرند

سینمایی خیر می‌دهد. سرمایه‌گذاری در بخش انیمیشن می‌تواند برای سینمای ما آورده خوبی داشته باشد؛ البته به شرطی که داستان‌های جذاب و به‌روزی در این سینما دستمایه کار قرار گیرد. تاکنون بیش از حد روی برخی مفاهیم که شکل دستسوری و تجویزی دارد و حتی باعث تضعیف خط داستانی می‌شود، برای اندازه‌فروش فیلمی مثل «سگ‌بند» است، انیمیشن را می‌بیند، پس زنده است.

انیمیشن‌های «پسر دلفینی» و «لوپتو» امسال در مجموع بالغ بر ۴۲میلیارد و ۴۰۰میلیون تومان در گیشه فروختند؛ هر چند این مبلغ تقریبا به اندازه فروش فیلمی مثل «سگ‌بند» است، ولی از علاقه مخاطب به انیمیشن‌های

توجه به انیمیشن در ساحت مدیریت سینما

پویانمایی «لوپتو» محصول سازمان سینمایی حوزه هنری بعد از «پسر دلفینی» دوباره فضای هیجان و نشاط را به سینماها آورد. لوپتو با بیش از ۱۹میلیارد تومان فروش نهمین فیلم پرفروش سال است. تصمیم‌گیران و مدیران سینما باید موفقیت انیمیشن‌ها را در تصمیم‌گیری‌ها و سیاستگذاری‌های خود مورد توجه جدی قرار دهند. چرا و چطور این دو انیمیشن اینطور به موفقیت رسیدند؟

تماشاگران از این دو انیمیشن چه خواست‌های داشتند و از نظرشان نقاط قوت و ضعف آنها چه بود؟ چه میزان برای ساخت این دو انیمیشن هزینه‌شده و سودآوری مالی آنها چقدر بود؟

سینمای ایران چطور می‌تواند از ظرفیت انیمیشن بیشتر استفاده کند؟ کشورهای خارجی تا چه حد خواستار انیمیشن‌های ایرانی هستند؟

تجربه همکاری با کشورهای مثل چین یا روسیه چقدر در انیمیشن‌سازی ما امکان‌پذیر است و روی بالا رفتن کیفیت آثار پویانمایی ایرانی اثر می‌گذارد؟ و مهم‌تر از همه اینکه آیا بخش خصوصی توان و تمایل حضور در حوزه انیمیشن‌سازی را دارد؟

هر بخشی از سینما که بخواهد رشد کند باید به سمت مشارکت بخش خصوصی برود تا از تملک دولت درآید، هرچند فعلا سینمای ایران چنین ظرفیتی را ندارد و احتمالا این مهم به‌زودی هم محقق نخواهد شد، اما نباید توجه به این موضوع را فراموش کرد.

فرهنگ

فروشی که بیشتر نشد

«پسر دلفینی» با بیش از ۲۳میلیارد تومان فروش، چهارمین فیلم پرفروش سال است. اینطور که تنسیم گزارش داده، این انیمیشن از آنجایی که در تبلیغات خود بسیار موفق عمل کرده و از آورده اکران خود در روسیه با فروش نزدیک به ۲میلیون دلار، در فضاسازی برای تبلیغ فیلم به‌رمند شده، توانسته خیلی زود رو به فروش بالا بگذارد و آرام‌آرام تبدیل به پدیده فروش سینمای ایران شود. این فروش به‌طوری‌نیز بر وضعی نیز بر سینما اثر گذار بود و در نتیجه سینما نیز فروش بیشتری را نسبت به قبل تجربه کرد؛ تا جایی که از ۱۹ تا ۲۵تشرپور، سینمای ایران نزدیک به ۱۲میلیارد تومان فروش داشت که در همین هفته پسر دلفینی با فروش بیشتر از ۳میلیارد تومان نخستین فیلم هفته بود. اما این آخرین هفته‌ای بود که سینمای این روزهای خوب را تجربه می‌کرد؛ از هفته بعد با آغاز ناآرامی‌های کشور، یکپاره شاهد افت چشمگیر فروش سینما بودیم؛ به‌طوری‌که هفته بعد از ۲۳شهرپور تا اول مهر ۷میلیارد کاهش فروش را شاهد بودیم و سینما ۳میلیارد تومان فروش کرد. اینگونه شد که سینما که در حال تجربه روزهای بسیار خوب خود بود، با کاهش چشمگیر مخاطب و فروش روبه‌رو شد. مردم که عموماً به همراه فرزندان خود برای دیدن فیلم‌های کودکان و خانوادگی به سینما می‌رفتند، به‌خاطر شرایط ناآمن از سینما گریزان شدند. پسر دلفینی می‌توانست تا ۵۰میلیارد تومان فروش کند، اما تنها تا امروز کمی بیشتر از ۲۰میلیارد تومان فروش کرده است. به هر حال این امیدواری وجود دارد که در تجربه‌های آتی «پسر دلفینی» به‌عنوان تجربه‌ای موفق سرمشق قرار گیرد و مسیری که آغاز کرده با موفقیت بیشتری توسط دیگران طی شود.

هنر، مرغ عروسی و عزا است

بهروز غریب‌پور از مشکلات اقتصادی می‌گوید

می‌کنند، شرایط مالی خوبی دارند. ولی خانواده تئاتر که طی چند سال گذشته به سوژه‌های اجتماعی و نقد اجتماعی فکر کرده بود، در این بودجه‌ها جایگاهی ندارد. به این ترتیب دولت به سردمدار بنگاه‌های درآمذای اقتصادی تبدیل شده است. به هرکسی مراجعه می‌کردیم، می‌گفتند بودجه نداریم و باید از گیشه تأمین شود.»

تئاتر برای شادی نیست

غریب‌پور با اشاره به اینکه هنر، مرغ عروسی و عزا است و در هرحالتی قربانی می‌شود، می‌گوید: «مردم وقتی غمگین هستند، تئاتر نمی‌بینند؛ خود اهالی تئاتر هم به‌دلیل همین شرایط روحی کار نمی‌کنند. ولی مگر تئاتر و هنر برای شسادی سطحی است؟ هنرها اگر درست ارائه شوند، برای بیان اندیشه و مطرح کردن کاستی‌ها هستند. حتی در تئاتر شادی بخش هم می‌توان صحبت‌های نقادانه مطرح کرد. یکی از بهترین سببل‌های شادی بخش و بی‌ظنیر در نقد را «دلک‌ها» می‌دانیم. یعنی کسانی که بیان‌کننده نیت مردم بودند و می‌توانستند با همان وضعیت از نازند.»

کیفیتی که قربانی می‌شود

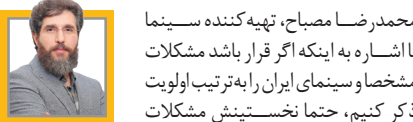
پیش‌بینی غریب‌پور از آینده تئاتر و اثرات این وضع روی سوژه‌های نمایش‌ها نیز قابل تأمل است: «اولین تأثیر مغرب این است که جامعه تئاتری به سمت سوژه‌های سطحی‌کمدی می‌رود که ضرر را جبران کند. مخاطب آورده حال پریشان را نمی‌توان با محتوای فاخر تحت تأثیر قرار داد. در این شرایط و زمانی که برای اجرا باید به سالن دولتی هم ۲۰درصد سهم بدهید، باید از هزینه‌هایتان بیزبند؛ یعنی باید طراحی صحنه شگفت‌انگیز، لباس خوب و همه‌چیز را حذف کنید و در نهایت با ۲ یا ۳باز بگر با تجربه در کنار بازیگران آماتور، کار را روی صحنه بیاورید. بنابراین تأثیر کامل مغرب است و مطمئناً کسانی که از خانواده هنری سلب حمایت کردند، متوجه نمی‌شوند که این ترتیب ایده آل‌های یک جامعه از چرخه بزرگ فعالیت فرهنگی، سساقط می‌شود. وقتی سراغ آثار سطحی و کمدی سخیف رفتید، طبیعتاً آدم‌هایی را به‌وجود نمی‌آورید که آرمان‌گرا باشند. مخاطباتنان تبدیل به آدم‌های دمی‌خوش می‌شوند و ایده آل‌های یک جامعه را از دست می‌دهند.»

پنجشنبه ۲۵ اسفند ۱۴۰۱
شماره ۸۷۳۷

سینما

کمیود سالن

مهم‌ترین مشکل سینمای ایران

محمدرضا مصباح، تهیه‌کننده سینما با اشاره به اینکه اگر قرار باشد مشکلات مشخصاً و سینمای ایران را به‌ترتیب اولویت‌ذکر کنیم، حتماً نخستینش مشکلات زیرساختی است، بیان کرد؛ از بین تمام کشورهای دنیا، ایران کمترین سرانه صندلی را نسبت به جمعیت دارد و این رنگ خطری برای ما و در عین حال تأسف‌بار است چراکه ما کشوری فرهنگی هستیم و مردمی هنردوست داریم. طبیعتاً این زیرساخت، موقعیت و بستری که برای هنر سینما فراهم می‌کنیم، مناسب نیست.او که با تنسینم گفت‌وگو می‌کرد ادامه داد: نسبت به یک جمعیت هشتاد و چند میلیون، پرمخاطب‌ترین آثار سینمایی ما حداکثر نیم ۵، ۲میلیون تماشاگر داشتند و این ظرفیت کم است. حتماً اگر بخواهیم به فکر هنر سینما و تحول در عرضه باشیم، باید فکری به حال زیرساخت‌ها کنیم. من سال‌هاست روی این نکته تأکید دارم و از سازمان سینمایی و همه کسانی که به‌نوعی در این مسیر حرکت می‌کنند و قدمی گذارند تا فضا را متحول‌کننده می‌خواهم به سمت گسترش و توسعه آن بروند. فکر می‌کنم این ظرفیت وجود دارد که به حد استاندارد سالن سینما برسیم؛ این تهیه‌کننده سینما با اشاره به اینکه سینما سرگرمی نشاط‌آوری است، مطرح کرد؛ اگر سینما در شرایط نامطلوب باشد و مخاطب فیلم را در شرایط خارج از فضای استاندارد ببیند، لذت کافی نمی‌برد و انگیزه لازم برای حضور در سالن سینما و دیدن فیلم را از دست می‌دهد. به هر حال هرچه کیفیت آثار و عرصه و نمایش بیشتر شود و در سالن استاندارد به نمایش درآید، برای مخاطب جذاب‌تا است. در یکی، دو سال اخیر این توسعه و تعالی کیفیت در عرصه نمایش و سالن سینما به‌پهوپد نزدیک شده است و امیدوارم به استانداردهای جهانی برسد.

چهره

بن‌بست مدیری

مهران مدیری فیلم سینمایی «بن‌بست» را می‌سازد. به‌گزارش ایسنا، مهران مدیری ۷سال پس از آخرین فیلمش در مقام کارگردان، قصد دارد فیلم جدیدی را با نام «بن‌بست» جلوی دوربین ببرد. او برای این فیلم به تهیه‌کنندگی علی اوجی به‌تازگی متقاضی دریافت پروانه ساخت شده است. وی در سال‌های گذشته در فیلم‌های سینمایی «رحمان ۱۴۰۰» منوچهر هادی، «ما همه با هم هستیم» کمال تبریزی، «درخت گردو» محمدحسین مهدویان و «خان‌کشی» مسعود کیمیایی بازی کرده بود که از میان آنها فیلم کیمیایی هنوز اکران نشده است. برای اکران فیلم «خان‌کشی» شنیده می‌شد که تقاضاهایی برای اکران نوزوی آن مطرح شده اما سازندگان این فیلم، فعلا برنامه‌ای برای اکرانش نداشتند. مدیری که در چندسال اخیر نقش‌های متفاوتی را در بازیگری تجربه کرده، به‌همین‌ماه سال گذشته در نشست خبری فیلم «خان‌کشی» درباره تغییر مسیر کاری‌اش از طنز به آثار جدی گفته بود؛ هدفی پشت این کار نیست. بیشتر لذت بردن، کار کردن با بزرگان و تجربه کردن است.

تلویزیون

پخش بیش از ۸۰فیلم سینمایی

و تلویز بونی در روزهای پایانی سال

در روزهای آخر اسفندماه، بیش از ۸۰فیلم سینمایی از قاب شبکه‌های سیما نمایشای می‌شوند. ۲۸عنوان فیلم سینمایی جدید در فهرست این فیلم‌ها به چشم می‌خورد. فیلم‌های سینمایی، تلویزیونی و انیمیشن «آسمان خراش»، «۲۰تابیقه»، «مأموریت آسمان»، «اسم رمز بانشی»، «پروژه آدم»، «کلان»، «راز سقرت قطار»، «دختری به نام شایلی»، «فرداشی»، «روزهای آخر اسفند»، «ماراکار: قهرمان دریا»، «سقرت از یک سارق»، «لونا؟»، «کیا؟»، «همکاری محرمانه ۲»، «آر باز»، «جدال مرد و زنپور»، «قصر شیرین»، «پادشاهی: به‌سوی سرزمین‌های دور»، «در برابر ریخ»، «اتاق رنگ»، «همه‌چیز درباره خواهرم»، «قیانوس نوره‌ها و حلقه آتش»، «آخرین خط دفاع»، «پت و مت»، «راه بازگشت»، «خانواده آگلی به شهر بدبو خوش آمدید»، «روزی برای مردن»، «زنوری به نام مایا-ماجراجوی گوی طلایی»، «ماکو کوسه سفید»، «عقرب»، «مبارزی که از کوه باید آمد»، «سایه‌های سبز»، «قاتلی بر فراز ایگر»، «سسر پراز عسل»، «جانان»، «دور دنیا در هشتاد روز»، «قاپ زنی»، «جنون»، «قاعده بازی»، «کلاه چرمی ها»، «فروشگاه عجیب آقای مگوربوم»، «تنت»، «به من میگن هیچ‌کس»، «غصه نروروز»، «بانوی کوچک»، «تجارت جهانی»، «جانوران شگفت‌انگیز و زیستگاه آنها»، «یدی مشابه آقای رئیس»، «لواز در خواب»، «موگلی»، «چهارشگفت‌انگیز»، «جانوران شگفت‌انگیز: جنایات گریندلوالد»، «در برابر ریخ»، «آخرین روز سال»، «آدم برفسی»، «ایوان»، «خواستگاری»، «جانوران شگفت‌انگیز: اسرار دامبلدور»، «بلکا و استرلکا»، «پاکوچولو»، «تام و جری»، «دورایمون»، «مدرسه خرگوش‌ها ۲: ماموریت غیرممکن»، «به پناه عید»، «شیرشانه»، «بازگشت» و «مرد مورچه‌ها»، «پنجشنبه، جمعه، شنبه، یکشنبه و دوشنبه ۲، ۲، ۲، ۲، ۲۸ و ۲۹ اسفندماه از شبکه‌های سیما روی آنتن می‌رود.